

Lucie Navrátilová

Chrám Oka osudu

Kniha pátá

Lucie Navrátilová

CHRÁM OKA OSUDU

KNIHA PÁTÁ

BELTAINSKÉ OHNĚ

Calethonské ulice byly prázdné. Většina lidí vyrazila na louky za městem, aby zde u velkých ohňů oslavili Beltaine – svátek plodnosti, lásky a začátek světlé poloviny roku. Den se chýlil ke konci a Dominik stále tvrdě pracoval ve své kovárně. Od rána se nezastavil. V noci nemohl spát. Kdykoliv zavřel oči, viděl Marion. Jeho sny teď byly jediné o ní. Jeho tělo i mysl po ní hladověly a bylo to horší než kdy dřív. Intenzita té nesnesitelné potřeby byla srovnatelná snad jen s tím, co zažíval bezprostředně po její smrti. Smrti, kterou si jeho rukou sama způsobila...

Zavrtěl hlavou, aby tu myšlenku odehnal, a dál bušil do rozžhaveného železa. Nechtěl na ni myslet. Nechtěl!

„Můžu se přidat, nebo se potřebuješ ve svých frustracích utápět sám?“

Dominik se zarazil s kladivem zdviženým nad hlavu a zvedl pohled na ulici před sebou. Simon stál opřený o trám před vstupem do kovárny a pozoroval ho s pobaveným úsměvem.

„Divím se, že máš ještě náladu sem chodit,“ zavrčel Dominik a pokračoval v práci. Jeho údery ale přece jen trochu ztratily na razanci.

„Pokud se nepletu, jsem jediný přítel, kterého máš,“ odpověděl Simon, jehož se Dominikův nepřátelský tón zjevně nijak nedotkl. „A co bych to byl za přítele, kdybych na tebe nedohlížel?“

„O žádnou péči jsem se tě neprosil. Copak nemáš na práci nic jiného?“ odsekl Dominik, zvedl v kleštích kus železa, na kterém pracoval, prohlédl si ho a potom ho ponořil do vědra s vodou. Když ho odložil na stůl, sundal si zástěru a pověsil ji na hřebík na zdi.

„Otázka priorit. Ale jestli tě to uklidní, dlouho se nezdržím. Chtěl jsem jen vidět, jestli jsi v pořádku.“

„Proč bych nebyl?“ vyjel na něj Dominik. Simon pokrčil rameny, ale než stihl něco říct, Dominik pokračoval: „Tvoje paní konečně pochopila, že se do jejích služeb nevrátím, a rozhodla se respektovat, že mám vlastní život. Všechno je tak, jak má být. Nemůžu si na nic stěžovat.“

Zlost a hořkost v jeho hlase byly v tak obrovském kontrastu s tím, co řekl, že to bylo až komické. Simon se kousl do rtu v poněkud nevydařeném pokusu potlačit smích. Dominik se sám zarazil a se skleslým úsměvem zavrtěl hlavou.

„Dobře, nemám zrovna dobrý den,“ připustil.

„Spíš se zdá, že nemáš dobré desetiletí,“ poznamenal Simon, který zatím svůj boj se smíchem vzdal. „Pojď, zvu tě na pivo. Potřebuješ se vypovídat a pročistit si hlavu.“

Dominik se ušklíbl.

„A kam? Snad ne do hospody naproti, protože tam nejsem vítaný od chvíle, co jim tvoje paní podpálila střechu.“

„Hm,“ udělal Simon nevzrušeně. „Naštěstí to není jediná hospoda v Calethonu.“

„Na tom nesejde, nemám náladu nikam chodit,“ zavrtěl Dominik hlavou a pomalu zamířil do domu. Simon ho následoval.

Kuchyně už byla tmavá kvůli šeru, které se prohlubovalo za okny. Dominik letmým pohledem jednoduše zažehl oheň ve všech lampách i v krbu současně. Simon se beze slova posadil ke stolu.

Dominik vzal láhev vína a dva poháry a postavil je na stůl. Potom ještě donesl kus chleba, sýr a nůž a sám se posadil přes roh naproti Simonovi, který zatím oběma nalil víno.

„Budeme pít jen tak, nebo se ti ještě podaří v tvém životě najít něco, co si zaslouží přípitek?“ nadhodil Simon jen s lehkým náznakem jízlivosti, když vzal svůj pohár do ruky.

Dominik neodpověděl a ani vínu nevěnoval pozornost. Jen seděl a zamračeně hleděl na svoje dlaně. Nevnímal černotu od popela, která se na nich mísila s potem, ani velké mozoly od kovářského kladiva. Soustředil se na velkou horkost a brnění, které neměly nic společného s jeho řemeslem. Jeho moc v posledních několika dnech sílila. Stejně jako jeho citlivost na oheň.

„Ty nevíš, co se s tebou děje,“ řekl najednou Simon pomalu. Dominik k němu zvedl překvapený pohled.

„Marion dělá poslední kroky potřebné k tomu, aby mohla vystoupit z anonymity. Všichni Drakonci cítí, jak její – a tím pádem i jejich – moc roste.“

Dominik na něj chvíli hleděl. Potom tiše řekl: „Nemůžu na ni přestat myslet.“ Z jeho výrazu se zdálo, jako by se přiznával k nějakému zločinu; jeho hlas zněl zahanbeně.

Viděl, jak Simon na zlomek vteřiny sevřel čelisti.

„To je normální,“ řekl Simon nakonec. „Jak sílí tvoje moc, sílí i tvoje spojení s jejím zdrojem. A tím zdrojem je Marion. To nijak nesouvisí s tím, co mezi vámi... bylo.“

Dominik zhluboka vydechl a pokýval hlavou. Neřekl ale nic. Simon využil dlouhého ticha, které nastalo, aby si ukrojil kus sýru. Začal jíst. Dominik se napil vína a pak dlouho otáčel pohárem v dlaních.

„Říkal jsi, že jdeš jenom na skok,“ nadhodil konečně. „Co máš na práci, jestli se můžu zeptat?“

„Chceme být připraveni na návrat Oliverovy družiny,“ odpověděl Simon.

„Á. Sám jsem zvědavý, jak to dopadne. Jakub...“

Větu ale nedokončil a vrhl ostražitý pohled na Simona. Ten s vážnou tváří pokýval hlavou.

„Já vím, že Jakub pomáhá Sorenově družině. I když z toho nemám radost, je to jeho volba.“

„Asi je zbytečné se ptát, jestli to ví i Marion...“

„Zcela zbytečné,“ pousmál se Simon. „Ale jak jsem řekl – je to jeho volba.“

Dominik se na něj chvíli díval.

„Musí to pro ni být těžké,“ řekl nakonec. „Není zvyklá prohrávat.“

„Ne, to není,“ souhlasil Simon.

V tu chvíli se rozrazily dveře a oba sebou lehce trhli. Jakub vpadl dovnitř jak velká voda, přihnul se ke stolu a zatímco hledal cosi ve své cestovní tašce, pozdravil trochu bez dechu Dominika se Simonem, kteří na něj oba překvapeně hleděli.

„Jak to šlo?“ zeptal se Dominik, ale Jakub jen zavrtěl hlavou.

„Vydrž, potřebuju si jen něco poznamenat, než se mi to vykouří z hlavy.“

Konečně našel, co hledal – svoje poznámky. Položil je na stůl a ve stoje do nich začal cosi kreslit. Když skončil, odložil tužku a chvíli si obrázek zamyšleně prohlížel.

„Chmch,“ udělal nespokojeně. „Tohle mi nic neříká,“ zamumlal sám pro sebe. Simon se natáhl, aby Jakubovi viděl přes rameno. Dominik nejprve udělal jakýsi náznak pohybu – jako by mu v tom chtěl zabránit – ale nakonec si to rozmyslel.

„Kde jsi ten symbol viděl?“ zeptal se Simon bezbarvým hlasem.

„Ehm,“ zaváhal Jakub.

„Můžeš mi věřit,“ ujistil ho Simon. „Navíc když mi řekneš, kde jsi ho viděl, můžu ti já na oplátku říct, co ten symbol znamená.“

Dominik je zamračeně poslouchal, ale neřekl nic. Jakub se kousl do rtu, ale ať už ho přemohla zvědavost, nebo se rozhodl, že Simonovi opravdu věřit může, nakonec řekl: „Viděl jsem ho u Vallence. Má tenhle symbol ve svém energetickém poli v místě mezi obočím. Byla trochu rozhozená a její štít se rozložil,“ dodal omluvným tónem někoho, kdo koukal, kam neměl.

Simon zůstal na okamžik jako zmrazený. Jeho tvář byla zcela bez výrazu, ale tenze jeho těla byla téměř hmatatelná. Jakub se na něj díval s napjatým očekáváním a mírným zmatkem.

„Ten symbol,“ řekl Simon konečně, „značí Oko osudu.“

„Tomu nerozumím,“ zamračil se Jakub.

„Znamená to, že Vallence je novým Okem osudu. Má teď schopnost vidět různé varianty budoucnosti a jejich následky. A zjevně je to ona, kdo rozhodne, který z princů usedne na křišťálový trůn.“

„Charles to musel vědět,“ poznamenal temně Dominik. „Všechno to měl připravené.“

„Tím se leccos vysvětluje,“ pokýval Jakub zamyšleně hlavou.

Simon se okamžitě zvedl od stolu.

„Musím jít,“ řekl. „Díky za víno.“

A aniž čekal na jakoukoliv reakci od Dominika nebo Jakuba, svižným krokem vyšel z domu. Jakub se za ním zaraženě díval. Potom se otočil na Dominika.

„Doufám, že jsem zrovna neudělal pěknou blbost,“ nadhodil.

„Záleží, jak se k tomu Marion postaví,“ odpověděl Dominik opatrně. „Ale jedno je jisté – jestli je na Vallence, kdo se stane

příštím revonským králem, divil bych se, kdyby měl Oliver vůbec nějakou šanci.“

„Val udělá, co bude považovat za správné,“ namítl Jakub, ale Dominik se jen suše zasmál.

„Věř mi, já znám Charlese dobře. Ten nic neponechává náhodě. Nic.“

Jakub se pomalu sesunul na židli a nervózně se poškrábal ve vlasech.

Simon se zatím řítíl liduprázdnými ulicemi na svém koni k městské bráně. Na nebi se začínaly objevovat první hvězdy. Za městem pokračoval ještě dál na sever. Na loukách hořely vysoké ohně a kolem nich se míhaly tančící stíny. Veselé hlasy a hudba se rozléhaly široko daleko. Simon minul přenosové kruhy a pokračoval dál, dokud se nepřiblížil k hranici lesa. Zde už byly louky prázdné. Dlouhá stébla trav se jemně vlnila v teplém vzduchu provoněném květinami.

Seskočil z koně a otočil se tvář k jihu. V následujícím okamžiku před ním z ničeho nic vzplanul mohutný oheň. Přestože plameny byly mocné a šlehaly bujně do výšky, tráva pod ohněm zůstala nedotčená. Simon upřel pohled do plamenů a začal ji hledat. Vallence. Cítil, že byla v tomto světě, ale neviděl ji. Několik minut se pokoušel prolomit ochrannou bariéru jejího štítu, který už byl zjevně opět v plné síle. A neuspěl. Vallence zůstala před jeho zrakem dokonale skrytá.

Tiše zaklel.

Vtom si všiml černého havrana sedícího na stromu opodál. Podíval se přímo na něj. Havran spadl bezvládně ze stromu a zůstal ležet v trávě. Simon k němu pomalu došel a zvedl ho. Pták na něj upíral své kulaté oči, ale nedokázal se pohnout.

„Posíláš za mnou svoje špehy?“ řekl Simon tiše, ale zřetelně.
„Špatný nápad.“

Nato sevřel havranovi prsty kolem krku a utrl mu hlavu.

Daleko na jihu se Charles ve své pracovně zamračil. Jeden z jeho vlků zavrčel a on mu mimoděk položil ruku mezi uši.

„Stalo se něco?“ zeptal se znepokojeně Soren, který seděl na pohovce u krbu a dobře si všiml Charlesova výrazu.

„Nic zvláštního. Jen Simon mi pije krev.“

Soren si netrpělivě povzdychl a potom vstal a začal přecházet sem a tam.

„Proč se ještě nevrátili?“ zeptal se nakonec a jeho tón byl plný potlačované frustrace. „Myslel jsem, že bude mít hnedka jasno. Možná bych měl...“

„Vallencin štít je mocný,“ přerušil ho Charles. „Nikdo ji nenajde, pokud nebude ona sama chtít. A já si nepřeji, abys to zkoušel. Udělali jsme maximum. Potřebuješ se naučit trpělivosti. Věci musejí dozrát vlastním tempem.“

Soren svěsil ramena, ale potom zavrtěl hlavou.

„Co když to nevyjde? Co když se Vallence rozhodne pro Olivera?“

„Pak za to zaplatí přesně tak, jak jsme se domluvili.“

„Já nevím, jestli bych to dokázal. Už takhle jsem jí ublížil tolik, že mi to nejspíš nikdy neodpustí.“

„Dej se dohromady,“ řekl Charles přísným tónem. „Musíš zůstat silný. Pokud se necháš ovládnout pochybnostmi, všechno, co jsme vybudovali, se začne rozpadat v základech. Vallencina budoucnost musí být jasná. A jasná bude jen tehdy, pokud se ty budeš držet našeho plánu – až do konce.“

„Já vím,“ povzdychl si Soren. „Odpusť mi tuhle slabou chvíli. Dotáhnu to do konce. Jen...“

„Ano?“

„Vím, že musím být silný. Mít svoje myšlenky pod kontrolou. Ale nemůžu dostat z hlavy to, co jsem viděl v labyrintu. Co když budu špatný král? Viděl jsem zemi v plamenech a nenávistné výkřiky mého vlastního lidu. Co když Vallence viděla totéž, a proto teď váhá? Jak mám na tohle zapomenout a nemít pochybnosti?“

Charles k němu přišel blíž a položil mu ruce na ramena. Podíval se mu přímo do očí.

„Každý občas pochybuje. Ale král se nesmí nechat svými pochybnostmi ovládnout. Naše myšlenky definují naši budoucnost. A v tvém případě budoucnost celé země. Ty nejsi Oko osudu. Co jsi viděl v labyrintu, byly jenom tvé nejhlubší strachy. Je dobře, že o nich víš. Ale nenech se jimi ovládnout. Pokud budeš vládnout v obavě, aby z tebe nebyl špatný král, jsi na nejlepší cestě se jím skutečně stát.“

Ticho, které následovalo, přerušilo zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ řekl Charles a s posledním významným pohledem Sorena pustil.

Pootevřenými dveřmi nakoukla dovnitř Corrin.

„Omlouvám se, jestli vás ruším,“ řekla sametovým hlasem. „Všichni už na vás čekají.“

„Pojďme,“ přikývl Charles. „Zapomeneme na chvíli na starosti a oslavíme Beltaine, jak se patří.“

Soren neměl na oslavování ani v nejmenším náladu, ale věděl, že teď víc než kdy jindy musí zachovávat dekórum. Zhluboka se nadechl a s námahou vytěsnil všechny myšlenky na Vallence z hlavy. Potom následoval Charlese a Corrin na oslavu.

ČAS ROZHODNOUT

Vallence seděla u dohořívajícího ohně a přemýšlela. Na východě začínalo nebe pozvolna blednout a ptáci ve větvích stromů nedalekého lesa se probouzeli a postupně zahajovali svůj ranní koncert. Všude byl hluboký klid. Na velké louce kousek od vesnice, jejíž jméno si Vallence nepamatovala, zůstalo po skončení oslav jen pár skomírajících ohnišť, která se teď halila do husté ranní mlhy. Všichni lidé se vrátili do svých domovů. Jenom ona s Garianem zůstali.

Otočila se, aby viděla na Garianův obličej – uvolněný v hlubokém spánku – a musela se usmát. Měl pravdu – oslava Beltainu ji rozhodně přivedla na jiné myšlenky. Celou noc tancovali, skákali přes ohně, pili víno a potom jen seděli u ohně a povídali si, aby nakonec usnuli v těsném, láskyplném objetí. Na Sorena, Olivera a korunu nejvyššího krále si sotva vzpomněla. Ale teď začínal nový den a ona už to nemohla odkládat. Přišel čas rozhodnout. Cítila, že ji hledali. Její mysl byla otevřená jako oceán a citlivější než kdy dřív. Dobře vnímala každý pokus proniknout skrz její štít – každý pár očí, který ji hledal po celé Revoně a nenacházel. Věděla, že byla v bezpečí. Kdyby chtěla, mohla jim zmizet navždy. Ale Garian byl stále připoutaný k Charlesovi.

Povzdechla si. Byla tak vděčná za každý moment, který s ním mohla trávit. Od chvíle, kdy si uvědomila, co k němu cítí, neměli nikdy čas ani prostor být opravdu spolu a užívat si jeden druhého.

Napřed mezi nimi stál Soren, později Charlesův hněv. I tahle noc, kdy tak trochu utekli svému osudu, aby na chvíli zmizeli mezi obyčejnými lidmi, byla jen ukradeným okamžikem a skončila až příliš brzy. Zdálo se to jako tragické plýtvání, že ji nezakončili jinak. Ale Val nebyla ještě připravená se svým citům plně otevřít a pustit si Gariana ještě blíž. Stále totiž nebylo jisté, jaká budoucnost bude ta jejich. Už tak měla pocit, že jestli je teď něco znovu rozdělí, její srdce tu bolest neunese. Možná by jí nakonec bylo líp, kdyby nikdy nezjistila, jak moc ho vlastně milovala.

Odvrátila se od něj se slzami v očích.

„Val?“

Vallence se nepohnula. Garian se vedle ní posadil, položil jí ruku na tvář a jemně ji otočil k sobě. Když viděl její výraz, starostlivě se zamračil.

„Co se děje?“ zeptal se jemně.

„Já tu budoucnost tolik chci,“ zašeptala Val.

Garian se smutně usmál. Nemusel se ptát, o jaké budoucnosti mluvila.

„Věř mi – to jsme dva.“

„Já vím. Otázka je – jsme připraveni pro ni obětovat celou zemi?“

Její otázka zůstala bez odpovědi. Val zavrtěla hlavou. Tohle bylo tak nefér! Copak neměla stejné právo na spokojenost jako kdokoliv jiný? Celý svůj dosavadní život se od ní očekávalo, že se podřídí pravidlům a pokynům jiných. Sice se jí to příliš nedařilo, ale i tak – ten tlak cizích rozhodnutí nad ní stále visel. Bylo opravdu tak sobecké chtít žít podle sebe, s mužem, kterého milovala, a být – prostě a jednoduše – šťastná?

Podívala se Garianovi přímo do očí a v tu chvíli ucítila něco nového – odhodlání. Jasně odhodlání – pevné a chladné jako ocel. Ano, měla právo být šťastná. A hodlala za to bojovat.

„Ten pohled znám,“ nadhodil Garian opatrně.

„Začínám v tom mít jasno,“ odpověděla Val. „Ale nejdřív potřebuju mluvit s Thomasem.“

„S Thomasem?“ zamračil se Lovell zmateně.

Vallence přikývla.

„Asi je na čase si přiznat, že i když jsem ho většinu času neposlouchala, dnes mi jeho vedení opravdu chybí.“

Garian se zasmál jejímu útrpnému výrazu. „To pro tebe musí být opravdu těžký krok.“

„Ani nevíš jak moc,“ souhlasila Val s úsměvem. Potom její pohled padl na Garianovy vlasy, které mu slehlé na jedné straně trčely všemi směry. Sevřela rty v očividné snaze potlačit úsměv.

„Čemu se směješ?“ zeptal se Lovell na oko výhrůžně.

„Ničemu,“ odpověděla Val rychle, ale to už se na ni Garian vrhnul, povalil ji do trávy a začal ji lechtat na žebrech. Vallence se smála a snažila se mu bez úspěchu vykroutit. Když už skoro nemohla popadnout dech, Garian jí přitiskl zápěstí k zemi a oba ještě chvíli se smíchem oddychovali.

„Dokážeš pochopit, že někdo jako já má rozhodnout o osudu Revony?“ zeptala se pak Val kritickým tónem.

„Vůbec ne,“ souhlasil Garian, vstal a zvedl ji za ruce s sebou. Potom jí z vlasů vytáhl stéblo trávy, objal ji v pase a pomalu přitiskl svoje rty na její. Val tiše vzdychla a po celých zádech jí naskočila příjemná husí kůže. Když jejich polibek skončil, zůstali ještě chvíli stát opření čelem jeden o druhého.

„Děkuju, že jsi tu se mnou,“ řekla pak Val tiše. „Neumím si představit, že bych na to měla být sama.“

„Nemáš vůbec zač. Já si neumím představit, že bych zrovna teď byl kdekoliv jinde než právě tady s tebou,“ odpověděl Garian a políbil ji na čelo.

Mlha mezitím opadla a přes vrcholky stromů teď na louky nahlíželo ospalé slunce. V dálce se začalo ozývat zvonění zvonců a bečení ovcí, jak pastevci, kterých se nikdo neptal na to, jak se po probdělé předchozí noci cítili, vyháněli stáda na louky.

„Pojďme,“ řekla Val. Sbalili si pár věcí, které měli s sebou, a prošli Bránou zpět do jejího bytu.

„Je to pořád trochu nezvyk,“ nadhodil Garian s úsměvem při pohledu na její krátké vlasy.

„A tos ještě nic neviděl,“ mrkla na něj Val najednou plná energie. „Až zavolám Thomasovi, tak se osprchujeme, převlečeme a vyrazíme za ním.“

„Dobře,“ přikývl Garian a zvědavě Val pozoroval, zatímco vzala do ruky mobilní telefon, co ležel na botníku, zamračila se a zapojila ho do nabíječky. Potom vytočila Thomasovo číslo a čekala. Když se ze sluchátka ozval Wächterův hlas, Garian se lehce odvrátil, aby dal Vallence aspoň symbolicky trochu soukromí.

Snažil se neposlouchat, zatímco se domlouvala s Thomasem na návštěvě u něj doma. Přemýšlel, jak ta zvláštní stříbrná krabička fungovala, když ne díky transformačním vzorcům. Vallence se mu kdysi pokoušela vysvětlit, jak funguje elektrina, ale Garian měl stále pocit, že by to potřeboval vidět na vlastní oči, aby tomu uvěřil. Elektrická energie se mu nijak exotická nezdála. Ale nechápal, jak bylo možné ji bez transformačních vzorců ovládat. Možná jednou bude příležitost, aby se podíval na to komunikační zařízení víc zblízka – a případně ho trochu rozpitval.

„Hotovo,“ řekla Val, když telefon odložila. „Thomas nás očekává za hodinu ve svém bytě.“

Po této informaci vzala Gariana do koupelny a vysvětlila mu, jak funguje sprcha. Garian ale z nějakého důvodu nedokázal pochopit, jak má přesně kontrolovat proud vody a jeho teplotu. Až po třetím neúspěšném pokusu o vysvětlení začala mít Val tušení, že k ní Garian není zcela upřímný, a její podezření se potvrdilo, když Lovell bezelstným tónem nadhodil, jestli by se neměli osprchovat společně – jen tak pro jistotu.

Val zaváhala jen na chvíli, i když toho později litovala. Pozorovat vodu, jak dopadá na Garianovu kůži a obkresluje jeho silné tělo, bylo značně rozptylující. Val si musela stále dokola připomínat, že na ně Thomas čeká, a opravdu nemají čas na nic jiného než na to, aby se umyli a oblékli.

Garianovi zřejmě nedostatek času starosti nedělal. Zatímco jí myl houbou záda, přejížděl jí jemně špičkou nosu ve vlasech a kolem uší a sem tam ucítila jeho rty na krku. Chvillemi zapomínala dýchat.

Když konečně sprchu – značně neochotně – opustili, zjistila Val, že mají asi jen deset minut na to, aby se nachystali k odchodu. Vzala Gariana dolů do svého pokoje, kde se oblékla. Celou dobu se snažila nemyslet na to, jak ji Lovell bezostyšně pozoruje. Cítila v těle horkost, její krevní tlak byl rozhodně o pár stupňů vyšší než obvykle a při pohledu do zrcadla zjistila, že jí hoří tváře.

K jejímu uklidnění nepřispělo ani to, že následně musela Gariana odvést do Draganova pokoje, aby pro něj půjčila nějaké vhodné oblečení. Garian byl o trochu větší než Dragan – vyšší a díky většímu množství svalové hmoty i o něco mohutnější, ale Val vybrala takové kusy, u kterých to nebylo vidět. Položila mu je na postel a pro zachování svého duševního zdraví mu odmítla pomoci s oblékáním.

„To zvládneš sám,“ odpověděla mu se smíchem a nechala ho v pokoji samotného. Když chvilku nato vyšel ven v džínách a černé košili, zůstala na něj chvíli jen hledět. Dragan si rád kupoval opravdu kvalitní stylové oblečení – takové, ve kterém by vypadal dobře snad každý. Ale Garian se svou tváří a dokonalou atletickou postavou pozvedl Draganův outfit na novou úroveň.

„Jestli vypadám jako blbec, je tvou povinností mi to říct,“ poznamenal Lovell naoko varovným tónem.

„Naopak,“ odpověděla Val s úsměvem od ucha k uchu a šla mu upravit stále ještě vlhké vlasy. „Vypadáš naprosto dokonale.“

V té chvíli už bylo jasné, že k Thomasovi dorazí pozdě. Rychle se proto obuli (Draganovy boty byly Garianovi naštěstí jen trochu těsnější). Draganova kožená bunda protestovala v ramenou, tak ji raději nechali na věšáku.

Vyrazili z bytu. Seběhli dolů po schodech a vyšli na ulici. Lovell zůstal chvíli překvapeně hledět na auta projíždějící okolo a Vallence neunikly ještě překvapenější pohledy, kterými Gariana častovali kolemjdoucí – a nejen ženy. Protože poprchávalo, rozhodla se vzít Draganovo audi. Usadila Gariana na sedadlo spolujezdce, nastartovala a vyrazila do centra.

Garian cestou mlčel a jen pozoroval vše kolem. Někdy se díval z okna, ale mnohem častěji pozoroval, co dělala ona. Val se cítila ve zvláště euforické náladě. Sdílet s ním tyto obyčejné každodenní okamžiky z jejího druhého světa bylo úžasně osvobozující.

Když po delších peripetích našli konečně místo k parkování, vystoupili a zamířili ke starému, ale velmi dobře udržovanému domu, kde teď Thomas bydlel. Vallence jeho nový byt ještě neviděla, přestože ji Thomas zval už několikrát. Její bojkot Wächterova nového domova byl jen dalším způsobem jak vyjádřit nesouhlas s jeho absencí.

Thomasův výraz, když otevřel dveře, a viděl Gariana v Draganově oblečení, byl k nezaplacení. Vallence se musela držet, aby nevypřskla smíchy. Oba muži na sebe chvilí mlčky hleděli a pak k Vallencině překvapení Thomas udělal něco, co ho nikdy udělat neviděla. Mírně se Lovellovi poklonil.

„Vím, že to ode mě možná nebude znít jako poklona, i když to tak myslím,“ řekl Thomas, „ale je opravdu jasné, že jsi synem svého otce.“

Garian Thomasův kompliment přešel kývnutím a Thomas se otočil k Vallence.

„Jsem rád, že jsi zavolala. Už jsem si dělal starosti.“

Potom ustoupil stranou a udělal jim místo, aby mohli vejít do prostorné předsíně.

„Usoudila jsem, že v téhle fázi už je mi hrdost k ničemu, a je čas tě požádat o radu,“ řekla Val, když si zouvala boty.

„Kdo by byl tušil, že se takového dne dožiju,“ zamumlal Thomas s úsměvem napůl pro sebe. „Pojďte dál a chovejte se jako doma.“

Uvedl je do obývacího pokoje. Val se snažila tvářit, jako že na ni Thomasův byt neudělal nijak zvláštní dojem, ale pravdou bylo, že ačkoliv byla zvyklá na bydlení na vysoké úrovni (každý archivářský byt byl svým způsobem velkolepý), elegance a luxus Thomasova nového domova jí vyrazila dech. Obývací pokoj byl zařízený převážně restaurovaným starožitným nábytkem. Štukované stropy se krásně doplňovaly s obrovským křišťálovým lustrem, dřevěná okna lemovaly těžké závěsy v tmavozelené barvě se zlatohnědými třásněmi. Krémově bílý koberec byl měkký jako mech.

Thomas zamířil k sedací soupravě z čalouněného nábytku a Val ho následovala, ale Garian zůstal stát ve dveřích.

„Myslím, že bude lepší, když vás dva nechám mluvit o samotě,“ řekl. „Je tu někde místo, kde můžu zatím počkat?“ zeptal se Thomase.

Val se nejprve chystala namítnout, že to není třeba – cítila se zvláště zranitelná při představě, že by se od ní Garian vzdálil – ale když se setkala s jeho pohledem, uvědomila si, že to opravdu nejspíš bude nejlepší. A pak – byla přeci u Thomase, muže, který ji vychoval, jako by byl její vlastní otec.

Thomas Gariana odvedl do své pracovny. Když se vrátil, postavil na stůl před Vallence konvici s čajem a dva porcelánové šálky. Nadzvedl pokličku a nakoukl dovnitř.

„Musí se ještě chvíli louhovat,“ řekl, zase vrátil pokličku na místo a opřel se do křesla. „Jak ti můžu pomoci?“

Vallence na okamžik sklopila oči.

„Já vím, že jsem byla tvrdohlavá a nevážila jsem si v minulosti tvého vedení tak, jak bych měla. Myslela jsem, že kritické uvažování a vlastní intuice stačí k tomu, aby člověk vždy udělal správné rozhodnutí. Ale teď si uvědomuju, že to je naivní a nejspíš i arogantní představa. Začínám si uvědomovat hodnotu zkušeností a moudrosti získané věkem.“

Thomas se na ni chvíli díval, jakoby si nebyl jistý, jestli si z něj nedělala legraci.

„Jsem čím dál zmatenější,“ řekl nakonec trochu odtažitým tónem.

Vallence se zhluboka nadechla.

„Měl jsi pravdu. Bylo v tom víc, než se na první pohled zdálo.“

V následujících okamžicích mu vylíčila všechno, co se od jejich posledního setkání událo. Jak Jakub našel způsob, jak je dostat bezpečně k Chrámu, a vše, co následovalo.

Thomas celou dobu mlčky naslouchal a jeho výraz byl nečitelný. Až když mu řekla, jak s Garianem pochopili, že ona sama je Okem osudu, zamračil se. A ta hluboká rýha mezi jeho obočím se ho držela po celý zbytek vyprávění. Když mu potom popsala své zrychlené zasvěcení a vize budoucnosti Revony, všimla si, jak zatnul ruce v pěst.

„Poslala jsem Jakuba s Tiessou a Draganem, aby doprovodili Sorena zpět do Lykeony. Chtěla jsem mít prostor si všechno v klidu rozmyslet.“

Přestože její tón jasně naznačil, že to je konec jejího vyprávění, Thomas ještě velmi dlouho mlčel, jako by čekal, jestli přijde něco víc. Val začala být nesvá. Neměla tušení, co si Thomas myslel, a jeho enigmatický výraz ji znervózňoval. Byla ale rozhodnutá ticho jako první nepřerušit.

„Vždycky jsem se ptal sám sebe, co od tebe může Charles chtít,“ řekl Wächter nakonec a jeho hlas byl k Vallencině překvapení hořký. „Byl jsem tolik odhodlaný tě od toho uchránit, ať už to mělo být cokoli. Neměl jsem nikdy dovolit, aby se k tobě znovu dostal. Po tom všem, čím jsme prošli, abych tě od něj tehdy před lety odtrhl... Nakonec to stejně bylo k ničemu. Dostal se k tobě a zapletl tě do svých plánů, jako bych se ani o nic nesnažil.“

„To přece není tvoje vina,“ zavrtěla Vallence hlavou. Thomasovy závěry ji překvapovaly. Myslela, že dostane přednášku o tom, jak ji varoval a že měla být zodpovědnější. Rozhodně nečekala, že Thomas vezme vinu za její situaci na sebe. „Vždycky jsem se snažila dělat si věci po mém...“

„Tak jsem ti byl špatným učitelem,“ přerušil ji drsným tónem Wächter. „Měl jsem tě od něj uchránit.“

Opět nastalo ticho. Vallence si rozpačitě prohlížela motiv na svém porcelánovém šálku. Wächter si všiml jejího pohledu a vzpomněl si, že ještě nenalil čaj.

Když byly oba hrnky plné, Val poděkovala a vzala svůj do dlaní. Příjemně ji pátil do kůže.

„Ted’ už je zbytečné přemýšlet, jak a proč jsem se do téhle situace dostala,“ řekla. „Jediné, na čem ted’ záleží, je jak s ní naložit.“

Thomas se znepokojeně zamračil a Val pokračovala:

„Potřebuju se s tebou poradit ohledně Charlese.“

„Proč se mnou? Garian ti přece může o Charlesovi říct všechno, co potřebuješ,“ odpověděl Wächter vyhýbavě.

„Může. Ale Garian je Charlesovi příliš blízko. I když je jejich vztah komplikovaný, Charles se ke Garianovi nikdy nebude chovat jako k nám ostatním. Já potřebuju pohled někoho, kdo je... nebo byl vůči němu v podobné pozici jako já.“

„Co máš v plánu?“ zeptal se Thomas přímo.

„Dokud nepochopíme síly, které nás ženou, jsme jim vydáni napospas. A já už odmítám být jejich obětí,“ odpověděla Val neurčitě. Thomas ale ihned pochopil, kam mířila.

„Nesnaž se kontrolovat Charlese,“ řekl varovně. „Obrátilo by se to proti tobě dřív, než se naděješ. A Charles rád hoduje na vnitřnostech těch, kteří si dovolí uvěřit, že ho dokážou přelstít.“

„Nechci ho kontrolovat. Ale už odmítám dovolit, aby kontroloval on mně. Chci se s ním domluvit – jako s partnerem...“

„Ale vy nejste partneři,“ přerušil ji Thomas ostře. „Nikdy nebudete. Nestav se na Charlesovu úroveň.“

„Tak jsem to nemyslela,“ zavrtěla Vallence hlavou. „Už jsem se jednou pokoušela s Charlesem vyjednávat. Ale nebyla jsem

v dobré pozici. Měla jsem z něj strach a neznala jsem svoji vlastní hodnotu.“

„Bude moudré, pokud na ten strach nezapomeneš,“ řekl Thomas temně. „Pamatuj, že Charlese se bojí i jeho vlastní generálové. A z dobrého důvodu.“

Vallence na Thomase chvíli napjatě hleděla a potom se konečně zeptala na otázku, která ji pálila na jazyku už mnoho měsíců:

„Co se mezi tebou a Charlesem stalo? Slíbil jsi mi, že mi to povíš, až se tě zeptám příště,“ připomněla mu, když viděla neochotu v jeho pohledu.

Thomas chvíli zamyšleně hleděl do svého šálku s čajem.

„Dobrá,“ řekl nakonec a šálek odložil. „Myslím, že máš právo to vědět.“